

Ljubljanski Zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 5. V Ljubljani, dne 1. vélikega travna 1893. Leto XIII.

Grešnik.

Indska legenda.

Noč. V koči samotni nad Gangoj
Skrivnostno še baklja gori;
Na pôdu sedijo menihi,
Sám Buddha med njimi stoji.

Napól razsvetljéni obrazi
Zamišljeno gledajo v tlá.
Vse tiho... Možjé so tí, misliš,
Iz ónega vstali svetá.

»No, bratje«, pretrga molk Buddha,
»Kdó vé še med vami kak greh?
Zdaj vprašam vas v tretjič in zadnjič –
Spovedali vsi ste se vseh?

»Gorjé mu, kdor madež prikril bi,
Zamóлчаł na vesti bi kaj!
Nikoli se ne bi posvétil,
Ne vnišel v nirváne bi raj...

»Nobeden se več ne oglasi?
Obred že je sveti končán?...
Pač! jeden še, mladi Ambattha
Pred Buddho tja stopi skesán:

»Grešil sem, prevzvišeni mojster!
Grešil sem hudó, prehudó;
Kakó naj odkrijem ti krivdo?
V dnu duše me peče zeló.«

»Ne boj se! Kaj bil bi pač stóril?
Zavéla te vroča je krí?
Pogledal, kaj ne, preglobóko
Devici si kaki v očí?«

»Jaz mislil sem, o prečastiti!
Sám mislil sem s svojoj glavó;
Življenja uganko sám htel je
Pronikniti smélo duh moj.

»In mislij polétu nikoli
Ográj nisem stavil, ne méj...
Po veri brahmanov to greh je,
Kar delal, žál, jaz sem dosléj!

»Kar v Vedah je pisano svetih,
To misliti človek le smé!
Ne glóblje, ne više, ne dalje...
Kdor misli drugače – gorjé!«

Le redko smijal se je Buddha,
Sedáj nasmehljá se sladkó,
Začudeno gleda učenca,
Smehljaje mu pravi takó:

»Čemú pač nam vsakemu svojo
Bog Brahma bi glávo bil dal?
Čemú bi nam duha luč sveto
Tam z lučjo bil svojoj prižgal!?

»Čemú imaš nogi? — da hodiš!
Za delo ti dvoje je rok!
Z razumom pa v glavi ti misliš,
A misliti zna le še — bog!

»Čim bolj ti sám misliš svobodno,
Tem bolj si podobeu — bogú,
Tem bolj približuješ se Brahmi ...
Le misli zato brez strahú!

»Le misli, Ambattha preljubi,
Vse stvarstvo ti sám preišljuj!
Da misliti greh bi bil morda —
Brahmanom nikár ne verúj!«

A. Aškerc.

V pojasnilo. Tudi buddhisti imajo spóved; imeli so jo že dobrih 500 let pred Kr. — Pis.

Čemú?

Zatóhla soba pod streho ...
Glej, baš mrlíča iz njé
Odnegli so po stopnicah;
Ob odru še luči goré.

Kdo, vprašate, živel je tukaj? —
Pozabljen je pevec bil;
V samoti je tú spominom
In slavi nekdanji žil ...

Premnog po stenah golih
Usèhel je venec pripét,
Med vencí se mnog posušil
Žívó je dehteči cvét!

Na vence je in cvetove
Gasneče mu zrlo okó,
Obstalo na njih kot v sanjah,
Ko duh je ostavljal teló.

In smeh se nepopisen
Po líci je bledem razlil —
Takó se smeje, kdor nekđaj
Češčen in slavljen je bil! ...

Ropót in šum po stopnicah:
Razdirat prišil so zé
Oskromni mrtvaški oder —
Ugasnejo luči bledé.

In zdajci tudi venec
Za vencem z zidú je posnét,
Pohojen takisto je ž njimi
Na tleh za cvetom cvét ...

Na veke je zopet življenje
Izginilo brez sledú —
Kdo, vprašate, živel je tukaj?
Kdo? Rajši vprašájte — čemú!

A. Funtek.

